Р Е Ш Е Н И Е
№ 44052

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова
ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9959** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Заместник министър на енергетиката, подадена чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, против решение № 2444 от 30.06.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 2867/2026 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № Е-НП-12/16.12.2025 г., издадено от Заместник министъра на енергетиката, с което на ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ на основание П.. 5, ал. 9 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г. е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 10 000 лева за нарушение на П.. 5, ал. 9 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г. В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение поради постановяването му в нарушение на материалния закон – касационно основание за отмяна по чл. 348, ал. 1, т. 1 във връзка с ал. 2 от НПК. Твърди се, че неправилно въззивният съд е приел, че по делото липсват доказателства ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ да е бил поканен за съставяне на АУАН. Оспорва се и изводът на СРС, че в конкретния случай АУАН и НП по съдържание не отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3, респективно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, доколкото липсва посочване на мястото и времето на извършване на нарушението. Излагат се твърдения, че в конкретния случай става въпрос за изпълнение на парично задължение, което следва да бъде извършено по сметка на Министерство на енергетиката, както е

предвидено в текста на самия П.. 5, като ноторно известно е, че сметките на министерствата в Република Б. са само и единствено в БНБ, а БНБ се намира в [населено място]. Едновременно с това АУАН е съставен на база извършена справка, отразена в официален документ, а именно Извлечение от счетоводните книги на Министерство на енергетиката, в този смисъл се твърди, че е категорично ясно къде е извършено нарушението, а доколкото същото е констатирано на база официален документ за място на извършването му следва да се счита мястото, където е следвало да бъде изпълнено конкретното задължение. Относно времето на извършване на нарушението се сочи, че в текста на П.. 5, ал. 9 от ПЗР на ЗДБРБ законодателят много ясно е описал до кога трябва да бъде направена всяка една от четирите равни тримесечни вноски, а АУАН и НП е описано, че дължимата сума е следвало да бъде заплатена до 30.04.2025 г., т.е. описана е датата, до която е трябвало да бъде изпълнено задължението, както и е описано на коя дата е издаден официалният документ, въз основа на който е съставен АУАН, а именно 23.07.2025 г. В тази връзка се иска отмяна на решението на районния съд и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не изпраща представител, в писмено становище, чрез процесуалния си представител по пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения.

Ответникът по касационната жалба ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“, в съдебно заседание, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за основателност на касационната жалба, поради което счита, че обжалваният съдебен акт следва да бъде отменен.

Административен съд София-град, в настоящия си състав, след като съобрази направените оплаквания и извърши касационна проверка на първоинстанционното решение, установи следното:

Касационната жалба, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, участник в първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно, е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение СРС е отменил Наказателно постановление № Е-НП-12/16.12.2025 г., издадено от Заместник министъра на енергетиката, с което на ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ на основание П.. 5, ал. 9 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г. е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 10 000 лева за нарушение на П.. 5, ал. 9 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г. За да постанови този резултат районният съд е приел, че съставеният АУАН и оспореното НП по съдържание не отговарят на изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3, респективно чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като ипсва ясно посочване на мястото и времето на извършване на нарушението. Приел е, също така, че от събраните в производството доказателства се установява, че касационният ответник е узнал за водената срещу него административнонаказателна процедура едва след издаване и връчване на АУАН. Приел е, че посочените нарушения са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Решението е правилно.

Видно от обстоятелствената част на АУАН е, че в настоящия случай имуществената отговорност на ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ е ангажирана за това, че при извършена на 23.07.2025 г. проверка по банковите сметки на Министерство на енергетиката, при която е изготвена справка – извлечение от счетоводните книги на Министерство на енергетиката за непогасени задължения по П.. 5 от ПЗР на ЗДБРБ, е установено, че ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР

АРГИРОВ“ – концесионер по предоставена концесия за добив на подземни богатства съгласно Решение № 800 на Министерски съвет от 03.11.2011 г. и договор от 18.04.2012 г. за предоставяне концесия за добив на подземни богатства по чл. 2, ал. 1, т. 6 от Закона за подземните богатства, влязъл в сила на 16 май 2013 г. и имащ задължение на основание П.. 5, ал. 1 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г. да заплати годишна вноска за 2025 г. в размер, равен на сбора от стойността на договореното годишно възнаграждение за 2024 г. за доставка по договора за за добив на подземни богатства и всички други данъци и такси, когато такива са дължими за доставката, не е заплатил в срок до 30.04.2025 г. (съгласно П.. 5, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г.) сумата от 1 948,28 лева, представляваща първа тримесечна вноска за 2025 г.

Съгласно изложеното в АУАН сумата на задължението от 1 948,28 лева е платена от ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ на 02.05.2025 г., като за забавеното плащане е начислена лихва в размер на 1,40 лева, която е платена на 18.07.2025 г. Във връзка с горното е прието наличие на извършено нарушение, изразяващо се в неизпълнение на П.. 5, ал. 1, т. 1 във връзка с ал. 1 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г.

Видно от обстоятелствената част на НП като обстоятелства, при които е извършено нарушението, е посочено, че при извършена на 23.07.2025 г. проверка по банковите сметки на Министерство на енергетиката, при която е изготвена справка – извлечение от счетоводните книги на Министерство на енергетиката за непогасени задължения по П.. 5 от ПЗР на ЗДБРБ, е установено, че ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ – концесионер по предоставена концесия за добив на подземни богатства съгласно Решение № 800 на Министерски съвет от 03.11.2011 г. и договор от 18.04.2012 г. за предоставяне концесия за добив на подземни богатства по чл. 2, ал. 1, т. 6 от Закона за подземните богатства, влязъл в сила на 16 май 2013 г. и имащ задължение на основание П.. 5, ал. 1 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г. да заплати годишна вноска за 2025 г. в размер, равен на сбора от стойността на договореното годишно възнаграждение за 2024 г. за доставка по договора за за добив на подземни богатства и всички други данъци и такси, когато такива са дължими за доставката, не е заплатил в срок до 30.04.2025 г. (съгласно П.. 5, ал. 2, т. 1 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г.) сумата от 1 948,28 лева, представляваща първа тримесечна вноска за 2025 г.

Съгласно посоченото в обстоятелствената част на НП административнонаказващият орган е приел, че безспорно е установено, че към 23.07.2025 г. ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ не е изпълнил задължението си да заплати първата тримесечна част от вноската по П.. 5, ал. 2, т. 1 във връзка с ал. 1 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г.

Съгласно П.. 5, ал. 1 от ПЗР на ЗДБРБ концесионерите по предоставени концесии за добив на подземни богатства по чл. 2, ал. 1 от Закона за подземните богатства, по които към 31 декември 2024 г. концесионните договори са влезли в сила, заплащат годишна вноска за 2025 г. в размер, равен на сбора от стойността на договореното годишно възнаграждение за 2024 г. за доставката по договор за добив на подземни богатства и всички други данъци и такси, когато такива са дължими за доставката. Ал. 2 предвижда, че годишната вноска по ал. 1 се заплаща на четири равни тримесечни части, както следва: 1. за първо, второ и трето тримесечие на 2025 г. – в срок до края на месеца, следващ тримесечието, за което се отнасят; 2. за четвърто тримесечие на 2025 г. – в срок до 30 ноември 2025 г. Съгласно ал. 3 вноските по ал. 1 се внасят в приход на държавния бюджет по сметка на Министерството на енергетиката. Ал. 4 регламентира, че за невнесени в срок вноски по ал. 1 се дължат лихви съгласно Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания.

На съда е служебно известно образувано конституционно дело № 9/2026 г. по искане на състав на Върховен административен съд и за установяване на противоконституционност на П.. 5 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г., по което с определение от 28 май 2026 г. К. съд на Република Б. е допуснал за

разглеждане по същество искането на тричленния състав на Върховния административен съд и е конституирал заинтересуваните институции по делото. Същевременно до Съда на ЕС от Унгарски съд е отправено преюдициално запитване във връзка със същата допълнителна такса за минни дейности, като е образувано преюдициално дело C-4/25 на Съда на ЕС, което е висящо към днешна дата, като поставените въпроси за относими по същество към съответствие на П.. 5 от ПЗР на ЗДБРБ за 2025 г. с правото на ЕС. Независимо от изложеното за висящите производства пред Конституционния съд на Република Б. и пред Съда на ЕС, като достигна до извод за допуснато съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство и поради това невъзможност на съда да извърши дължимата проверка за материална законосъобразност на оспореното НП, настоящата инстанция намира, че следва да разгледа касационната жалба по същество.

В конкретния случай правилна е преценката на СРС, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения и АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Правилни и обосновани от събрания по делото доказателствен материал са изводите на районният съд за неправилно определена и посочена в случая дата на извършване на нарушението. В случая в нарушение на императивното изискване за съдържание на наказателното постановление по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН наказващият орган неправилно е определил и посочил като дата на извършване на нарушението 23.07.2025 г., на която датата същото е констатирано, но не и извършено. Доводът на касатора, посредством който се аргументира твърдението, че този пропуск не е съществен, а именно, че въпреки неправилно посочена, датата е „абсолютно определяема“, е неоснователен. Тук е мястото да се посочи, че когато спрямо конкретен субект се формулира конкретно административнонаказателно обвинение, следва ясно, точно и изчерпателно да се опише в какво се изразява вмененото му правно нарушение, с изложение и досежно обстоятелствата – дата, време и място на извършване на нарушението, както с и посочване на всички признаци на нарушението, доколкото същите не са просто задължителен реквизит от съдържанието на санкционния акт, но очертават и фактическата рамка на повдигнатото обвинение. Административнонаказателното производство е строго формална дейност, регламентирана от императивни правни норми, предвиждащи изчерпателно изброени реквизити на издаваните актове. Наказателното постановление е крайният акт, който се издава в производството пред административния орган по налагане на административни наказания и следва да съдържа минимално предвиденото в разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН съдържание. Липсата (или приравнената й неправилно посочена дата) на извършване на нарушението е непреодолим формален пропуск, който на свой ред представлява съществено процесуално нарушение, водещо до ограничаване правото на защита на санкционирания субект, доколкото препятства възможността да се определи времевият аспект на неправомерното поведение. Видно от обстоятелствената част на НП наказващият орган е посочил единствено и само крайният срок за изпълнение на задължението, посредством който е описал времевия аспект на нарушението, което обаче, както правилно е констатирал и районният съд, не го освобождава от задължението му по чл. 57, т. 5 от ЗАНН - да посочи конкретната дата на извършване на нарушението. А доколкото в случая същото се изразява в бездействие, в хипотеза, в която законът предписва активно поведение в определен за това срок, то след изтичането на същия, нарушението се смята за извършено/довършено, в конкретния казус – след изтичане на срока за изпълнение на задължението за плащане. В настоящия случай, това не е сторено, поради което и в АУАН и в НП липсва дата на извършване на нарушението. Както бе посочено и по-горе, действително в АУАН и в НП е посочено, че касационният ответник е следвало да изпълни

задължението си до 30.04.2025 г. Отделно от в НП като дата на извършване на нарушението е посочено, че е безспорно установено неизпълнение към 23.07.2025 г.
От една страна, в конкретния случай нито една от двете приети от АНО дати следва да се приеме като дата на извършване на нарушението. Съгласно П.. 5, ал. 2 от ПЗР на ЗДБРБ годишната вноска по ал. 1 се заплаща на четири равни тримесечни части, както следва: 1. за първо, второ и трето тримесечие на 2025 г. – в срок до края на месеца, следващ тримесечието, за което се отнасят, т.е. вноската е следвало да бъде извършена до 30.04.2025 г., от което следва, че нарушението се счита за извършено на 01.05.2025 г. Макар и определяема, датата на извършване на нарушението следва да бъде посочена изрично като такава в АУАН и НП. Недопустимо е нейното извеждане по тълкувателен път, тъй като то ограничава както правото на защита на уличеното лице. Наказателното постановление е правораздавателен акт, който се явява завършващ един строго формален административнонаказателен процес по установяване и налагане на административни наказания. Д. на извършване на нарушението е основен, задължителен реквизит както на АУАН, така и на НП (чл. 42, т. 3 и чл. 57, т. 5 от ЗАНН), който е и един от същинските елементите, индивидуализиращи административното нарушение и който е релевантен за преценката за съблюдаването на законоустановените срокове в чл. 34 от ЗАНН.
Отделно от горното, в конкретния случай се установява, включително и съгласно посоченото в обстоятелствената част на АУАН, въз основа на който е издадено оспореното НП, че към 23.07.2025 г. не е налице посоченото в НП нарушение, тъй като съгласно изложеното в АУАН сумата на задължението от 1 948,28 лева е платена от ЕТ „НАСКО-87-КРАСИМИР АРГИРОВ“ на 02.05.2025 г., като за забавеното плащане е начислена лихва в размер на 1,40 лева, която е платена на 18.07.2025 г. Т.е. в случая с НП е вменено извършване на нарушение на 23.07.2025 г., извършването на което на процесната дата не се установява от доказателствата по административнонаказателната преписка, респективно същото се явява недоказано, респективно установява се несъставомерност на конкретно вмененото с наказателното постановление деяние.
От друга страна, е налице разминаване между АУАН и наказателното постановление по отношение на установените обстоятелства, което обосновава извод за неяснота по отношение деянието, обявено от закона за наказуемо, както и за извършено на коя дата нарушение се вменява отговорността с оспореното наказателно постановление. Такава неяснота е недопустимо да съществува в процесния правораздавателен акт.
Формалният характер на административнонаказателните производства е обусловен от факта, че се засяга правната сфера на субектите на нарушението с налагането на наказание, поради което съблюдаването на процесуалните правила и коректното посочване в наказателното постановление на всички задължителни реквизити е гаранция за ненакърняване правото на защита на наказаните лица и гаранция за законосъобразно упражняване на субективното потестативно право на административния орган да ангажира административнонаказателната отговорност.
В случая правилно СРС е приел, че е опорочено административнонаказателното производство и това обосновава извод за незаконосъобразност на наказателното постановление, което следва да бъде отменено. Засягането на правото на защита на наказаното лице се състои в обстоятелството, че е налице неяснота относно приетите за установени обстоятелства, както и се създава объркване за датата на извършване на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на лицето.
По изложените по-горе съображения доводите на касатора в обратна насока са изцяло неоснователни.
Горното прави наказателното постановление незаконосъобразно поради издаването му при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и

противоречието му с материалния закон.
Ето защо, като е отменил процесното НП, Софийски районен съд е постановил валидно, допустимо и правилно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила. При касационната проверка на същото по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира наличие на някое от отменителните основания по чл. 348 от НПК.
От касационния ответник не се претендира присъждане на разноски за производството пред касационната инстанция, с оглед на което съдът не дължи произнасяне.
Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2444 от 30.06.2026 г., постановено по н.а.х.д. № 2867/2026 г. по описа на Софийски районен съд.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: